

Brenda
NOVAK
**SAMEN ONDER
DE KERSTBOOM**

Vertaling Femke Pos

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Heart of Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Femke Pos
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1375 6
ISBN 978 94 027 6958 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Er lag een naakte man in haar bed.

Eve Harmons maag kromp samen en haar hart sloeg een slag over, al was ze er vrij zeker van dat ze hem had uitgenodigd. Uit de manier waarop hun kleren nonchalant door de kamer verspreid lagen, bleek dat ze, nog niet zo lang geleden, heel erg blij met hem was geweest.

Terwijl ze haar blik over hem heen liet gaan, kreunde ze bijna hardop. Wat had ze gedaan? Ze ging niet met Jan en alleman naar bed. Sinds Ted Dixon – een oude vriend die een jaar geleden kortstondig iets meer was geworden – was ze met níemand meer naar bed geweest. En voor hem had ze nog veel langer droog gestaan. De meeste mensen, tenminste degene die jonger waren dan haar ouders, zouden haar lange perioden van seksuele onthouding nogal treurig vinden voor een vrouw van haar leeftijd. Maar ze woonde in een klein stadje, gaf om haar reputatie en wilde wachten op de ware – de liefde die hoorde bij huisje-boompje-beestje.

Ze had gewoon de juiste man nog niet gevonden, en ze begon te denken dat dat misschien nooit meer zou gaan gebeuren. De kans erop was in elk geval niet groot. Nu de meeste van haar vrienden getrouwd waren, ging ze niet vaak meer uit.

Toch had ze, ondanks haar bedroevende liefdesleven, veel om dankbaar voor te zijn, vond ze. Hoewel ze nooit het type was geweest dat werk als het belangrijkste in het leven beschouwde, vond ze haar baan erg leuk. Ze was manager van Little Mary, een bed and breakfast in een verbouwd victoriaans huis dat in het bezit was van haar gepensioneerde ouders. Zelf woonden zij zo'n honderd meter van Eves eigen kleine bungalow vandaan, tenminste wanneer ze niet met hun camper op reis waren, zoals nu. Dankzij hen, en de pittoreske, landelijke omgeving waarin ze was opgegroeid, was haar leven altijd plezierig en veilig geweest... En heel erg voorspelbaar.

Tot nu dan. Mijn hemel, ze was niet eens met iemand naar bed gegaan die ze kende. Aangezien er maar zo'n tweeduizend mensen in Whiskey Creek woonden, was het moeilijk om iemand te vinden die ze niet kende.

Terwijl ze voorzichtig een stukje verschoof, zodat ze de man naast zich niet wakker zou maken – ze moest er eerst achter komen wat er gebeurd was, voordat ze een gesprek met hem aankon – probeerde ze een blik op zijn gezicht te werpen, maar een knallende koppijn maakte het moeilijk rechtop te gaan zitten. Die koppijn verklaarde ook hoe ze in dit lastige parket terecht was gekomen. Gisteravond had ze de vergissing begaan om haar vijfendertigste verjaardag buitenshuis te gaan vieren. Vanavond zou ze het pas met haar vrienden gaan vieren. Kennelijk had ze te veel gedronken. Ze was vastbesloten geweest iets te doen wat wild en gek was en wat helemaal niet bij haar paste, voordat ze die belangrijke leeftijd bereikte, een leeftijd waarop je volgens sommige dokters maar beter geen kinderen meer kon krijgen.

Nu betaalde ze de prijs voor haar avondje zonder grenzen. Hadden ze wel condooms gebruikt?

Haar ogen dichtknijpend, zond ze een schietgebedje omhoog dat ze in ieder geval dáár nog aan gedacht had. Het zou absoluut té ironisch zijn voor iemand zoals zij – iemand die zo voorzichtig was – om zwanger te worden na een onenightstand.

Wat heb je gedáán, vroeg ze zich weer af. En wat moest ze nu doen? Moest ze hem wakker maken? Wat moest ze zeggen, wanneer hij haar aankeek? Nooit eerder had ze zich in deze situatie bevonden. Maar ze kon hem niet langer laten slapen. Ze moest hem de deur uit zien te krijgen, zodat ze kon gaan douchen voordat ze aan het werk ging.

Godzijdank hadden haar ouders motorproblemen gehad en waren ze nog niet van haar broers huis teruggekeerd. Gisteren had ze dat nog erg gevonden, toen ze zich had verveeld en zich eenzaam had gevoeld terwijl ze haar kleine kerstboompje optuigde. Vandaag was ze er blij om.

Zich heel langzaam bewegend, vanwege de kater, slaagde ze erin zich omhoog te werken. Toen ze eenmaal overeind zat, bekeek ze haar bedgenoot nog eens goed.

Wie was hij in vredesnaam? Ze had geen idee, maar ze was opgelucht dat hij zo te zien geen schooier was. Hij was niet eens van het type van wie je kon zeggen dat hij de avond tevoren er veel beter uit had gezien. Dit was echt een knappe kerel. Zou hij niet al bezet zijn? God verhoede het! Ze zag geen ring aan zijn linkerhand, die op het kussen boven zijn hoofd lag. Toch klopte er iets niet. Als hij er met verwarde haren en verkreukeld gezicht van de slaap al zó goed uitzag, hoe zou dat dan niet zijn als hij de kans had gehad zich op te knappen? Het kwam vast door die geprononceerde jukbeenderen en die smalle brug boven zijn fraai gevormde neus. Hij had ook een sterke kin en een ferme kaaklijn, die allebei zeker niets aan zijn uiterlijk afdeden.

Dus misschien had hij zijn knappe voorkomen niet slechts aan een of twee uiterlijke kenmerken te danken. Met zijn lange zandkleurige haar dat op het kussen lag uitgespreid, leek hij op een gevallen engel, en zijn lichaam versterkte dat beeld nog eens. Hoewel het beddengoed zijn onderste helft bedekte – godzijdank – kon ze zijn bovenlichaam zien. Hij had een sportief postuur: slank, gespierd en perfect geproportioneerd met heel weinig lichaamshaar. Het lichaamshaar dat hij had, was zacht, goudkleurig en net zo aantrekkelijk als zijn gebruinde huid.

Hij zou een mooi model voor een schilder zijn, bedacht ze. Een schilder die op zoek was naar verfijnde mannelijke schoonheid, een man die zelfs elegant genoemd kon worden.

Toch was niet alles aan hem verfijnd. Toen ze hem wat beter bekeek, zag ze dat hij een aantal heel ongebruikelijke littekens had.

Wat voor soort verwondingen zouden die veroorzaakt kunnen hebben, vroeg ze zich af. Het leek alsof hij beschoten was, meer dan eens zelfs. Over zijn borst verspreid, zaten verschillende ronde littekens ter grootte van een kogel. Dan zat er ook nog een lang gekarteld

litteken op zijn zij dat door iets anders veroorzaakt moest zijn.

Uit het niets – hij opende niet eerst zijn ogen, dus ze had geen waarschuwing gekregen – pakte hij ineens haar polsen beet in een vermorzelende greep. In een beweging gooide hij haar op haar rug.

Naar adem happend, keek ze naar hem op. Weg was het beeld van een engel, gevallen of niet. Geschokt dat ze zo gemakkelijk en onverwacht overmeesterd was, kon ze niet eens gillen. Zijn felle gezichtsuitdrukking, alsof hij erop uit was haar pijn te doen, of erger, maakte haar nog banger. Had ze een moordzuchtige maniak mee naar huis genomen? Ging hij haar vermoorden?

De doodsangst die in haar opkwam, moest op haar gezicht te zien zijn, want plotseling kwam hij bij zinnen. Hij schudde zijn hoofd. Zijn gelaatsuitdrukking verzachtte, waarna hij van haar af ging en terug naar zijn kant van het bed schoof.

‘Sorry. Ik dacht...’ Zijn woorden stierven weg, en hij bedekte zijn ogen met zijn onderarm, alsof hij een moment nodig had om zichzelf bij elkaar te rapen.

Haar hart bonkte nu even hard als haar hoofd. Maar toen ze weer enigszins op adem was gekomen, wilde ze weten wat hij had willen zeggen. ‘Dacht wát?’

Zijn mondhoeken gingen naar beneden. ‘Laat maar zitten. Ik was aan het dromen.’

Ze drukte een hand op haar borst, alsof ze daarmee haar razende hartslag kon vertragen. ‘Dat kan geen prettige droom zijn geweest.’

‘Dat zijn ze nooit,’ mompelde hij.

Hij liet zijn arm zakken en keek haar aan. Hoe intrigerend zijn laatste opmerking ook was, ze maakte zich te veel zorgen over haar naaktheid om aan te dringen op een uitleg. Snel trok ze het laken omhoog, maar hij leek niet in haar lichaam geïnteresseerd. Zijn blik ging spiedend door de kamer. De gaasachtige stof die boven haar hemelbed was vastgemaakt, de kerstcadeautjes in de hoek die ze al ingepakt had, de vele foto’s van vrienden en familie op de ladekast en de houten zonwering die ze onlangs had laten installeren; alles nam

hij in zich op. Vooral de kast en de deur naar de gang hadden zijn interesse, alsof hij daar gevaar verwachtte.

‘Waar ben ik?’ Zijn stem, alhoewel krachtiger dan daarvoor, klonk nog steeds een beetje schor, zoals bij de meeste mensen die net wakker zijn geworden.

‘In Whiskey Creek.’

Hij drukte drie vingers tegen zijn voorhoofd. Waarschijnlijk had hij ook hoofdpijn, gokte ze, hoewel zijzelf daar plotseling nauwelijks meer iets van voelde dankzij die recente adrenalinestoot.

‘Ik kan me de plaats waar ik ben nog wel herinneren,’ zei hij droog. ‘Ik dacht echt niet dat ik in China zat.’

Gelukkig klonk hij net zo normaal als hij eruitzag. ‘Echt? Is Whiskey Creek de plek waar je hoort te zijn? Want ik woon hier al mijn hele leven, en ik kan me niet herinneren je ooit gezien te hebben.’

‘Je zegt dat alsof je iedereen hier kent.’

‘Dat is ook zo. Of in ieder geval bijna iedereen.’

Terwijl hij over zijn gezicht bleef wrijven, wenste ze dat hij zich zou bedekken. Het beddengoed was van hem afgeleden toen hij boven op haar was gerold. Ze kon veel meer van hem zien dan ze wilde. Tenminste, nu ze weer nuchter was. Maar hij leek zijn ontklede staat niet op te merken, of het kon hem niet schelen.

‘Ik ben nieuw hier,’ zei hij.

‘Wanneer ben je hier komen wonen?’

‘Ik woon hier niet. Ik bedoelde dat ik op vakantie ben.’

Er kwamen veel toeristen in het stadje, vooral in de zomer. Ze werden onder andere aangetrokken door de aparte winkeltjes achter de begraafplaats naast haar B&B. Dus een onbekend gezicht in de stad, zelfs in het begin van de winter, was niet heel opmerkelijk, en niemand zou zich er druk over maken.

‘Waar verblijf je?’

Hij aarzelde. ‘Ik kan me de naam niet herinneren,’ mompelde hij. Het moest bij haar concurrent zijn of in een van de kleine hotels of

bed and breakfasts buiten de stad. In haar bed and breakfast had ze hem niet gezien. 'Hoelang blijf je hier?'

'Heel kort maar.'

Zijn antwoorden waren afgemeten en bevatten opvallend weinig details. Ze zou hem kunnen vragen waarom hij hier was. Maar hij gaf zulke ontwijkende antwoorden, dat ze het er maar niet op waagde. Wilde hij haar duidelijk maken dat ze geen vervolg kon verwachten op de nacht die ze samen hadden doorgebracht?

Eve hield zichzelf voor dat het haar niet kon schelen dat de eerste romantische ontmoeting die ze had gehad sinds haar grote vergissing met Ted Dixon, net zo weinig veelbelovend leek te zijn als de eerdere valse starts die ze had meegemaakt. Ze wilde er alleen zeker van zijn dat haar avondje uit – alleen maar omdat ze op haar verjaardag niet thuis tv had willen kijken – haar geen soa had opgeleverd. Zodra ze zich daarvan had overtuigd, konden ze weer ieder hun eigen weg gaan. En dan zou ze proberen te vergeten dat ze wanhopig genoeg was geweest om met een onbekende naar bed te gaan.

'Ik zie hier niets wat van een man is,' zei hij.

Bevreemd keek ze hem aan. 'Een man?'

'Ik mag aannemen dat je niet getrouwd bent? Je hebt geen ring om, maar niet iedereen doet dat.'

Vooraf vrouwen die een man in een bar hopen op te pikken niet. Nu snapte ze het. Ze had het te druk gehad met zichzelf bestraffend toe te spreken, anders zou ze meteen hebben begrepen waar hij op doelde. 'Is het een gewoonte van je om met getrouwde vrouwen naar bed te gaan, dan?'

'Niet wanneer ik mijn hoofd erbij heb. Maar gisteravond was ik niet echt bij mijn volle verstand. Ik herinner me niet eens hoe ik hier ben gekomen.' Hij stak zijn hand op. 'Wacht, jawel, nu weet ik het weer. Er was een serveerster in die achterlijke kroeg die –'

'Sexy Sadie.'

'Wat?'

Toen hij zijn ogen op haar richtte, merkte ze op dat de kleur daar-

van een verrassend soort groen was, veel lichter dan het normale groenbruin. De kleur van zijn wimpers en wenkbrauwen kwam overeen met de donkerder lokken in zijn haar.

‘Dat is de naam van de bar,’ verduidelijkte ze.

Hij haalde zijn schouders op. Kennelijk vond hij die informatie irrelevant, alsof een bar een bar was en hij er heel veel had bezocht. ‘Hoe dan ook, ik herinner me dat een of andere serveerster ons hierheen heeft gereden en ons heeft afgezet op iets wat op een heel lange oprit leek, maar dat is dan ook alles.’

Toen Eves geest dezelfde herinnering tevoorschijn toverde, slaagde ze er nauwelijks in een kreun te onderdrukken. ‘Noelle Arnold.’ Dat nota bene Noelle zou weten wat ze hadden gedaan, maakte het allemaal nog veel erger.

‘Mag je haar niet?’

Haar toon had meer verraden dan haar bedoeling was geweest. ‘Niet erg. Niet sinds ze het vriendje van haar zus verleidde en daarna beweerde dat ze zwanger was, zodat hij met haar zou trouwen.’

‘Kleine stadjes...’

De manier waarop hij dat zei, beviel haar niet. Het leek te impliceren dat ze te achterlijk waren om zich net zo beschaafd te gedragen als mensen uit de grote stad. ‘Ik ben toevallig goed bevriend met Kyle, de man die ze in de val heeft laten lopen. Dus is het logisch dat ik argwaan tegen haar koester.’

‘Koester jij maar zoveel argwaan als je wilt, maar deze Noelle heeft ons een dienst bewezen. Ze had ons ook aan ons lot over kunnen laten. Dat had ik zeker verdiend. Ik ben in jaren...’ Zonder het te vragen pakte hij een van haar elastiekjes van het nachtkastje, zodat hij zijn haar naar achteren kon trekken. ‘...niet zo zat geweest.’

Ze had hem erop kunnen wijzen dat als Noelle haar écht een dienst had willen bewijzen, ze ervoor gezorgd zou hebben dat ze veilig thuis was gekomen, alleen. Maar toen herinnerde ze zich ineens dat ze op de achterbank van Noelles auto met deze man had zitten vrijen. Geen wonder dat Noelle hen samen had afgezet. Nu was ze

waarschijnlijk aan het rondrennen om iedereen die ze maar kon bedenken te vertellen dat nota bene Eve Harmon een onbekende man had opgepikt en hem mee naar huis had genomen.

Hij vernauwde zijn ogen. Kennelijk had iets in haar reactie zijn aandacht getrokken. 'Wat is er?' vroeg hij.

Met haar vingers kamde ze door haar haren in een poging ze te ontwarren. Terwijl ze veel grotere zorgen had dan haar uiterlijk, kon ze haar ijdelheid niet helemaal onderdrukken. Omdat haar haren inktzwart waren en haar ogen blauw, zeiden mensen haar vaak dat ze hen deed denken aan de Disney-versie van Sneeuwwitje. Wat rode lippenstift versterkte dat effect, iets waar ze vaak gebruik van maakte wanneer ze een verkleedfeest had.

Misschien vond hij Sneeuwwitje echter helemaal niet zo aantrekkelijk. Hij leek niet erg onder de indruk.

'Niets. Waarom?'

'Je bloost.'

'Nietwaar.'

'Absoluut wel. Heb ik iets gezegd wat je in verlegenheid heeft gebracht?'

Ze stopte met te doen alsof de ontdekking dat hij in haar bed lag haar niets deed. 'Deze hele situatie brengt me in verlegenheid,' gaf ze toe. 'Ik heb nog nooit iemand uit een bar mee naar huis genomen. In tegenstelling tot jou blijf ik hier wonen. Dat betekent dat ik alle mensen die van mijn losbandige gedrag getuige waren, onder ogen zal moeten komen.'

Hij trok één wenkbrauw op. 'Losbandig?'

'Wild, onzedig, liederlijk... Hoe je het ook maar wilt noemen. Wakker worden naast een onbekende is niet iets wat normaal voor mij is.'

Peinzend bestudeerde hij haar. 'Gisteravond vertelde je me dat het je verjaardag was.'

'En?'

'Je moet niet zo hard zijn voor jezelf. Uit wat ik begreep, was het

een moeilijke verjaardag voor je. En met de feestdagen in het vooruitzicht en de wetenschap dat je weer een jaar in je eentje moet doorbrengen, zei je dat het er niet makkelijker op zou worden.'

Verdorie! Had ze hem dat verteld? Had ze al niet genoeg onthuld door haar kleren uit te trekken? 'Mijn verjaardag was prima. Ik vind het prima om Kerstmis weer als alleenstaande door te brengen. Alles is prima.' Hoe kon ze klagen wanneer ze het altijd zo goed had gehad?

Ze hoorde een schurend geluid toen hij met zijn hand over de baardstoppels op zijn kin wreef. 'Hoe ging dat citaat van Shakespeare over te heftig protesteren ook al weer?'

'Ik protesteer niet.'

'Als jij het zegt.'

Terwijl ze het laken op zijn plaats hield, schoof ze nog een paar centimeter van hem vandaan. Ze kon niet verder opzij, want dan zou ze uit bed vallen. Hij was niet dik, maar hij had brede schouders en het kwam kennelijk niet in hem op haar meer ruimte te geven. 'Als je wist dat het mijn verjaardag was, herinner je je meer dan dat we hier werden afgezet,' zei ze.

'Het komt langzaam terug.'

Eve herinnerde zich ook steeds meer stukjes en beetjes. Dat hij naar haar had zitten kijken vanaf zijn eenzame kruk aan de bar, bijvoorbeeld. Dat ze op een heel verleidelijke manier voor hem had gedanst, genietend van de bewondering die ze in zijn ogen had gezien. Dat hij uiteindelijk was opgestaan, naar haar toe was gelopen en samen met haar had gedanst. Heel behoedzaam en respectvol, hoewel de vonken die tussen hen oversprongen de hele bar in vuur en vlam hadden kunnen zetten. Dat ze zich door de mensen op de dansvloer een weg naar buiten had gebaand om op adem te komen en dat hij haar was gevolgd...

Toch waren er nog steeds dingen die ze zich niet kon herinneren, en zijn naam was daar een van. Had hij haar die verteld?

'Hoe heet je?' vroeg ze.

Zonder zich even uit te strekken of haar een afsluitend kusje op de wang te geven, stapte hij uit bed en begon zich aan te kleden.

In ieder geval hoefde ze hem niet te vragen om te vertrekken, hield ze zichzelf voor. Het leek alsof hij van plan was zo snel mogelijk in de nacht – of eigenlijk de vroege ochtend – te verdwijnen. Dit was echter niet New York of Los Angeles. Hij kon niet gewoon een taxi aanhouden. Ze woonde aan de voet van de Sierra Nevada-heuvels van Noord-Californië in een van de vele stadjes langs de Highway 49 die anderhalve eeuw geleden plotseling overal waren verrezen toen er goud was ontdekt. Het was een gemeenschap die niet zoveel was veranderd als je zou verwachten in zo'n moderne, technologisch geavanceerde wereld. En als het gebrek aan moderne gemakken in Whiskey Creek zelf al een probleem was, zij woonde ook nog een aantal kilometers bûiten de stad. Er was hier heel weinig verkeer en er waren geen bussen of ander openbaar vervoer. Hij zou een lange wandeling voor de boeg hebben, als hij zonder een lift van haar terug naar Whiskey Creek wilde.

Of misschien was hij van plan iemand te bellen. Hij had een mobiel, en meestal was hier wel bereik.

‘Krijg ik geen antwoord?’ vroeg ze.

‘Wat maakt het nou uit hoe ik heet?’ zei hij uiteindelijk.

Dat deed alarmbellen bij haar afgaan, aangezien een van de andere dingen die ze zich niet kon herinneren, was of ze condooms gebruikt hadden. Hij was toch niet een van die gestoorde figuren die mensen doelbewust met hiv besmette, hè?

‘Wil je niet dat ik weet wie je bent?’

Nadat hij zijn onderbroek had aangetrokken, stak hij eerst zijn ene en daarna zijn andere been in een versleten spijkerbroek. ‘Ik zie er de zin niet van in om persoonlijke informatie uit te wisselen.’

Dus hij had al besloten dat hij haar niet nog eens zou zien. Zelf was ze er niet helemaal zeker van of ze hém nog eens wilde zien. Tot nu toe was hij niet zo vriendelijk geweest, maar toch was ze een beetje teleurgesteld. Ze had genoten van wat ze zich kon herinneren van

de afgelopen nacht, en wat ze zich het beste kon herinneren, was de manier waarop hij kuste. Dat was zo goed en zo goddelijk geweest, dat ze alleen al door eraan te denken helemaal warm werd.

‘Stel dat ik je moet bereiken?’ vroeg ze. Om hem te vertellen dat ze door hem herpes had opgelopen, bijvoorbeeld.

Hij liet zijn stem dalen. ‘Het spijt me, maar gisternacht... Ik had het niet moeten laten gebeuren. Ik wist beter en... ik was het niet van plan, maar... mijn god, jij kan dānsen.’

‘Dus je weet wēl iets aardigs te zeggen.’

‘Ik heb je verteld dat je het niet serieus moest nemen wat we deden, maar dat ben je hoogstwaarschijnlijk vergeten. Dus ik zal het nog een keertje zeggen: ik ben niet geïnteresseerd in een relatie.’

Kon hij haar niet eens een keer mee uit eten nemen voordat hij haar aan de kant zette? ‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Ben je getrouwd?’ Zijn afwijzing was zo ondubbelzinnig dat ze dat bijna hoopte. Dan hoefde ze het niet te wijten aan iets wat zij fout had gedaan.

‘Nee.’ Hij keek haar niet eens aan, toen hij antwoordde.

‘Heb je een vriendin dan?’ Jared. Ineens was ze er bijna zeker van dat hij had gezegd dat zijn naam Jared was.

‘Nee. Ik mag dan van alles en nog wat zijn, maar ik ben nooit een bedrieger geweest.’

Geweldig. Ze moest zich gisteravond als een wanhopige idioot hebben gedragen. Of misschien was ze bij lange na niet zo goed in kussen – of andere handelingen – dan in dansen.

‘Komt het door iets wat ik heb gedaan?’ Normaal gesproken zou ze dat niet gevraagd hebben. Het was moeilijk om haar trots te laten varen. Maar goed, als hij haar sowieso afwees, kon het toch geen kwaad om de reden te weten? Misschien zou die informatie haar helpen om erachter te komen waarom ze Mr. Right maar niet kon vinden.

‘Nee.’

Dat was het? Dat was alle feedback die hij haar wilde geven? ‘Wat ben je toch aardig. Bedankt voor de geruststelling.’

Bij het horen van haar sarcastische toon keek hij op. 'In ieder geval meende ik wat ik zei. Het heeft niets met jou van doen.'

Toch was hij niet geïnteresseerd. Waaróm? 'Vertel me dan alsje-blijft alleen dat we condooms hebben gebruikt, Járed,' zei ze. 'Dan kun je ervandoor gaan.'

'Natuurlijk hebben we condooms gebruikt.' Zijn gezicht vertrok, maar ze wist niet of dat een reactie was op het feit dat ze zich zijn naam herinnerde of op de aard van haar vraag. 'Ik zou geen van ons tweeën blootstellen aan wat er zonder bescherming zou kunnen gebeuren.'

Ze sloeg het laken nog wat steviger om zich heen. 'Hoe weet ik dat je de waarheid vertelt?'

'De folieverpakking ligt op de vloer. Ik laat het aan jou over om hem weg te gooien, als je je daardoor zekerder voelt. En om je nog verder gerust te stellen, ik heb geen geslachtsziekte.'

Toen ze de verpakking half onder het nachtkastje op de vloer zag liggen, slaakte ze een zucht van verlichting. 'Niet dat je je zorgen lijkt te maken maar voor het geval dat... ik ook niet.'

'Hoe bedoel je?' Hij was de rest van zijn kleren aan het zoeken.

'Ik heb ook geen geslachtsziekte. Nou ja, om helemaal eerlijk te zijn, heb ik me nooit laten testen. Ik zou niet eens weten waar ik dat moest laten doen. Maar ik ben maar met drie andere mannen naar bed geweest. Mijn eerste keer was op de middelbare school, en hij had het toen ook nog nooit gedaan.'

Nadat hij onder het bed had gekeken, kwam hij weer omhoog met een vermiste sok in zijn handen. 'Afgaand op wat je me gisteravond hebt verteld, kwamen ze alle drie hier uit de buurt.'

'Wat voor verschil maakt dat nou uit?'

'Deze regio komt op mij niet over als een kweekvijver voor geslachtsziektes.'

Ze keek toe, terwijl hij ging zitten en zijn stevige wandelschoenen aantrok. Zonder zijn veters vast te maken, stond hij op. 'Zeg alsje-blijft niet dat ik je mijn hele seksuele geschiedenis heb verteld,' zei ze.

‘Hoezo? Het was maar een kort verhaal.’

‘Het klinkt alsof ik alles eruit heb gegooid wat in me opkwam.’ Dat was niet bepaald aantrekkelijk. Waarschijnlijk was ze niet ervaren genoeg voor hem.

‘Je probeerde uit te leggen waarom je zo naar een man verlangde.’

Er klonk geen veroordeling of beschuldiging door in zijn toon. Het klonk meer alsof hij alleen haar geheugen probeerde op te frissen. Maar ze wilde niet als seksueel agressief gezien worden. De meeste mensen beschouwden dat niet als een positieve karaktertrek, vooral niet wanneer het een vrouw betrof. ‘Het spijt me als ik te... ongeremd, of... of te enthousiast was.’

‘Je was eerlijk over je behoeftes. Daarom dacht ik dat ik ze kon vervullen. Het was een simpele deal. Rechtdoorzee. Daar is niets mis mee.’

‘Ik ben blij dat je tevreden bent.’

Hij pakte zijn overhemd. ‘Jij niet?’

Ze wist dat hij verwees naar de vele orgasmen die hij haar had bezorgd en veranderde van onderwerp. ‘Waarom ben je hier? In Whiskey Creek, bedoel ik. Wat heeft je naar deze regio gebracht?’

‘Ik wilde rust en hoorde dat het hier mooi was.’

‘Dus het is niet vanwege je werk.’

‘Ik heb een tijdje vrijaf genomen.’

Haar oog viel op nog een litteken, op zijn rug. ‘Heb je een auto-ongeluk gehad of zo?’

De vraag leek hem niet te verbazen. Waarschijnlijk kreeg hij die elke keer te horen wanneer hij zijn bovenlichaam ontblootte. ‘Nee.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Ik ben aangevallen door een haai.’

Wat ze zag, leek echter niet op een haaienbeet. Eerder dat iemand hem met een mes had gestoken, of dat hij misschien in prikkeldraad was gevallen. ‘Echt waar?’

‘Nee.’

Om een of andere reden wilde hij niet dat ze ook maar iets over

hem te weten kwam. ‘Gedraag je je altijd zo tegenover vrouwen – of komt het door mij?’

Hij gaf geen antwoord. Nadat hij zijn overhemd had aangetrokken, knoopte hij het dicht, waarna hij even aan het voeteneind van het bed bleef staan. ‘De afgelopen nacht was...’ Hij leek moeite te doen om de juiste woorden te vinden. ‘...een welkome afleiding. Dank je wel.’

‘En jij bedankt voor het feit dat je me het gevoel geeft dat ik een afgedankt voorwerp ben.’ Die woorden vlogen uit haar mond voordat ze ze tegen kon houden. Ze was beledigd dat hij haar niet eens zijn naam wilde vertellen, dat ze zich die zelf had moeten herinneren zonder enige hulp van hem, maar ze kon zichzelf alleen maar de schuld geven van deze situatie. Zij was degene die hem had uitgenodigd. Eigenlijk had ze zelfs meer dan dat gedaan, ja, ze had hem verléid. Nog nooit was ze zo uit de band gesprongen.

Ze dacht dat hij zou vertrekken, maar dat deed hij niet. Terwijl hij naar haar stond te staren, bewoog er een spiertje in zijn wang. ‘Heb je ooit wel eens gedachten die je niet meteen uitspreekt?’

Ze stak haar kin in de lucht om hem te laten weten dat het haar niets kon schelen of ze zijn goedkeuring kon wegdragen of niet. Het feit stak dat de afgelopen nacht werkelijk niets voor hem had betekend, niet eens genoeg om samen een kopje koffie te willen drinken. Daar ging ze zich niet voor schamen. ‘Niet vaak. Hoezo, botst mijn openhartigheid met je gevoelige karakter?’

‘Sommige dingen kunnen beter niet gezegd worden.’

De teleurstelling en woede die hij in haar opwekte, borrelde weer naar de oppervlakte. ‘Als ik er net zo goed in was om niets te voelen als jij, zou ik er geen moeite mee hebben om mijn mond te houden. Dan zou ik niet zeggen wat ik op mijn hart had. Misschien word je er door oefenen beter in om nergens om te geven.’

‘Dit is niet mijn fout. Je had gisteravond net als ik afleiding nodig.’

‘Dat zeg jij.’

Toen zijn blik over haar heen dwaalde, kreeg ze de indruk dat hij

overpeinsde of ze nu weer afleiding nodig had. Ze voelde vlinders in haar maag, haar adem stakte in haar keel en het leek alsof de tijd even stilstond. Alsof... Ze wist niet zeker wat. Ze mocht hem niet, nam het hem kwalijk hoe hij haar deze ochtend had behandeld, en toch... de knetterende aantrekkingskracht die hen samen had gebracht, was niet verdwenen. Dat was plotseling heel duidelijk.

Door zijn doordringende blik kreeg ze het gevoel dat hij terug naar bed zou keren. Maar toen beheerste hij zich, en de hongerige uitdrukking op zijn gezicht werd verborgen achter een stoïcijns masker. 'Dat ik niet alles zeg wat jij wilt, betekent niet dat ik niets voel.'

Het duurde even voordat ze zichzelf onder controle had, maar toen hij naar de deur liep, riep ze: 'Het is een lange wandeling naar de stad. En het is december. Weet je zeker dat je geen lift wilt?'

'Nee, ik red me wel,' antwoordde hij.